

הפטרה
"כה אמר"

פרשת תזריע

מאור שביתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת א' ניסן התשע"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
18:48	19:40	י"ם
18:46	19:38	ת"א
18:48	19:39	חיפה
18:47	19:39	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"ו 050-4194600

דרכי ה' נסתרות
לא כל מה שנראה לך טוב זה באמת וכן להיפך

שני חכמים כונו רבי יצחק אבוב. זצ"ל האחד חי בספרד לפני כשבע מאות שנים ונודע בספרו "**מנחת המאור**", שהוא ספר מוסר שהודפס בעשרות מהדורות בכל תפוצות ארץ ישראל. הדברים האמורים מעלה, הם ככל הנראה מדברי תורתו. רבי יצחק אבוב בנוסף נולד שנים רבות אח"כ בספרד בשנת קצ"ג, בעת גרוש ספרד (שנת רנ"ב) ביקש ממלך פורטוגל לעבור לארצו והרשות נתנה לו. הוא נפטר בה חודשיים אחר מכן, בשנת רנ"ג. **על גדולתו** ניתן ללמוד גם מן העובדה, שמרן המחבר מכנהו "רבנו הגדול".

פגש רבי זוסיה זצ"ל
בנער יהודי, לבוש קרעים, שאלו: האינגר מתקנא בנערי הגויים הלבושים הדר?! חס-חלילה- ענה הנער. - הלא **אני יהודי**...
נשא רבי זוסיה עיניו לשמים ואמר: - רבונו של עולם! היש כעמך ישראל??...

רבי יהודה צדקה זיע"ל לא הושפע כל עיקר והיה נחוש בדעתו להישאר "בפורת יוסף". האידיאל להעמיד דורות תלמידי חכמים, שימשיכו את **שרשת** מקבלי ומנחילי התורה התנשא והתרומם בעיניו מעל כל החשבונות - "עסק התורה עם התלמידים הצעירים יקר בעיני מכל".
היה הגאון רבי יהודה צדקה רגיל לומר: "מרבין תורה אמיתי, חייב להיות כולו **שואל לתלמידו תמיד**, בלי שום תוספת של עיסוקים אחרים!" ומרומז זאת במאמר חז"ל "אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו ואם אינו דומה אל יבקשו" כי במלאכים אמרו ש"אין מלאך אחד עושה שני שליחויות כאחד..." ואכן **טובת תלמידו** העסיקה אותו תמיד. הוא פשוט שכח מעצמו וכל מעיניו היו למען תלמידיו.

מנגע לעונג כאשר אור החכמה מאיר יש לפנינו מצב של 'ע' נג', כפי שנאמר "**חכמת אדם תאיר פניו**". אבל בסילוק החכמה מתקבל 'נגע'.

אהבת התורה ושקידתה של הרב **יוסף עזרא זליבא** זצ"ל אשר פעמה בקרבו הייתה אדירה. פעם אחת ראה שבתקופת **שעון הקיץ** יש לו שעה מיותרת בהפסקת צהריים. במקום לנצל אותה למנוחה שכה היה זקוק לה החליט לנצלה לשיעור חדש שפתח בביתו.
פעם אחת מאחת מנסיעותיו לקברי הצדיקים אמר לבנו הגדול: "בא נלמד מסכת עוקצין", ולמדו את המסכת **במשך הנסיעה** ואכן זכו לסיימה. לפעמים אף חזר על דברים מאה ואחת פעם.

כדאי שתגלה עניין בעתיד שלך אתה הולך לבלות בו את שארית חיין

באחד הימים הבחין מרן רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל בעיתון חילוני המונח בביתו ומיד ללא שהיות **לקחו וקרעו** לחתיכות קטנות והשליכו לאסלה, מבלי לדבר מאומה. אולם כשהדבר קרה פעם נוספת, ניזעק מרן וניסה לברר מניין מגיעה טומאה זו לביתו, ואז התברר, **שהנהג שלו** היה מקבל קיצבה מיוחדת לשם קניית עיתון לרב הראשי. כאשר שמע זאת מרן, קרא לנהגו ואמר לו "הכסף נתון לך ואל תביא יותר שום עיתון לביתי מעתה ועד עולם!"

העת הביאה את הסיבה ולא הסיבה הביאה את העת

רבי יצחק לוריא זצ"ל היה מדבר עם נשמת הצדיקים שהן בעולם הבא והיו מגלים לו רזי תורה, וגם היה יודע חוכמת הפרצוף ושירטוט הידיים ופתרון חלומות על אמיתתם ובגלגוליהם ישנים וגם חדשים והיה מכיר **במצח האדם** מה מחשב ומה שחלם ומה פסוק קרא ועלית נשמתו לגן עדן בלילה והיה מלמד פרוש שורש נשמתו... וכל החוכמות האלו תמיד היו מונחות בחיקו ועיניו ראו ולא זר. וכל זה השיג מרב חסידותו ופרישותו.
אחר התעסקו ימים רבים בספרים ישנים גם חדשים החכמה זו ועליהן הוסיף חסידות פרישות טהרה וקדושה וזה הביאו לידי **רוח הקודש** והיה אליהו זכרונו ברכה נגלה לו תמיד".
רבי יצחק לוריא, האר"י ז"ל היה ירא מאוד מלהיכשל מעבירה. אפילו קצה קצה של עבירה הפחיד אותו ביותר. פעם הכניס ידו לתוך **וקטן שבת**, אולם מיד הזדעזע, אולי כשיוציא את היד תימשך עמה איזו שערה, ואז תולש בשבת? מספרים כי לא הוציא את ידו מזקנו עד סוף השבת...

אל המגיד מקוונץ זצ"ל נכנס יהודי וסיפר כי הוא מרבה לקונן על גלות השכינה, לצום תעניות ולובש שק על גופו. תוך כדי כך הרים את שוליו בגדו **למען יראה** המגיד את שקו. הביט בו המגיד מקוונץ במבטו החודר ואמר: היצר הרע, **אינו שוטה** כלל... הוא הצליח להכניס אותך לשק."

נקודה למחשבה
אלברט אינשטיין, הפיזיקאי הגאון לא דיבר על גיל שלוש, ואלכסנדר דיומא, הסופר הצרפתי הדגול, לא ידע לכתוב עד גיל שתיים עשרה. להבדיל האמורא רבי **שמעון בן לקיש** היה בצעירותו ראש חבורת שודדים, **ורבי עקיבא**, גדול חכמי ישראל, למד לקרוא לראשונה בגיל ארבעים. מה זה אומר עליהם, ואולי חשוב מזה - האם זה משמעותי גם לגבינו?
מכירים את הסיפורים על הגאונים האלו? אותם יצורי-על שבגיל שנתיים כבר קראו שוטר, בגיל חמש סיימו את הספריה בביתם, ובגיל עשרים וחמש זכו בפרס נובל?
האם שמעתם על **אותם צדיקים** שבגיל ארבע עשו סיום על זבחים-מנחות, בגיל תשע שלטו בירושלמי בעל-פה, ובגיל שבע עשרה כשהתורה כולה מונחת בכיסם ישר והפוך מונו כראש הישיבה, רב העיר, ואב"ד של כל המחוז?
גם אם נניח שהסיפורים על הגאונים האלו, נדמה שחוזי מקריאות "וואו" גלויות והרגשות תסכול סמויות, הם לא מקדמים אותנו בהרבה. כי, מה לעשות, אנחנו הרי לא כאלה.
אנחנו בני אדם 'רגילים'. עם חולשות, **חסרונות ונפילות**.
האם אתם מסוגלים להאמין שקיימים בעולם גם סיפורים אחרים לגמרי?
על כאלו שבילדותם היו בינוניים ומטה, נימנמו בשורה האחרונה בכיתה ונחשבו כלא יוצלחים חסרי סיכוי. על ילדים שבבית **התייאשו מהם**, המורים בבית הספר לא סבלו אותם, ואף אדם לא היה מהמר שהילד הזה עוד ישנה יום אחד את ההיסטוריה?
מתברר שכמה מהשמות הגדולים שהוניקו את האנושות קדימה וששמו מפאר היום את כל ספרי הלימוד, נחשבו בילדותם לכישלון גמור. כיצד זה ייתכן, מה בכל זאת איפשר להם להצליח, ואולי החשוב מכל - מה זה אומר בעצם לנו?
באדם טמונים כוחות עצומים ויכול להיות **יותר ממלאך**. השאלה איך עושה בזה שימוש. (העורך)

מספרים על רבי ישראל **המגיד מקוֹז'ניץ**, שהיה שקדן גדול בלמוד התורה עוד משחר ילדותו, ואביו שהיה בעצמו גדול בתורה הקפיד מאד על מדת ההתמדה של בנו, ואכן כל ערב היה חוזר ישראל הקטן בשעה מאחרת מבית המדרש. בליל ראשון של חג, רצה הילד ללכת לבית המדרש וללמד פה־גלו, אך **אביו השם שמא** יתפתה הילד לשחק עם הילדים במשחקי חנכה, ובקש למונעו מללכת. אמר הילד: אבא, קבלתי ממך שלוש פרוטות לכבוד חנכה, וקניתי בָּהֶן זר, ואנא הנח לי ללכת ללמד כל עוד יבצר הנר, ואני מבטיח לך כי יבצע שִׁכְבָּה, אֲחֻזר הַבַּיְתָה.

ישב ישראל הצעיר בבית המדרש **שקוע בלמוד**, עד כי לא שם לב שהנר כבה, והשעה התאחרה. כשהגיע לביתו, חָשַׁד אביו כי אכן חששו התאמת, ובנו התפתה לשחק במשחקי חנכה, ולפיכך הפנה נמרצות. ישראל הקטן לא אמר מלה להצדקתו, וקבל עליו את הדין בִּשְׂקֵט.

לימים, כִּשְׁפָר את המעשה להסידור, **שאלוה:** רבנו, מדוע לא אמרת לאבין את האמת? השיב להם בתמיחה: וכי אֲנִי אֶהְיֶה מַתְרֵה שֶׁל תּוֹרָה, וְהֲלֹא הִלַּל הָזֶקֶן אֶמֶר בְּמִפְנֵי "וְדַאֲשַׁמְשַׁת בְּתַגָּא חֲלָף"?

עשיר קמצן חש בלבו ושלה לקרוא לרופא, כשכא הרופא נטל את יד החולה ביזו ומישש את דופקו. אמרו לו בני הבית: "הלא החולה מתלונן על מיוחש **בלבו**, מדוע איפוא אתה בודק את ידו?" חייך הרופא ואמר: "היד היא אמת-מידה ללב."

יד נדיבה מעידה על לב טוב, וכן להיפך.....

אהבה אמיתית זאת אשר מעוררת זאת האדם להעניק לחברו עזרה

כתוב בגמרא שרובם בגזל ומעוטן בעריות וכולם באבק לשון הרע חז"ל כללו שלשה דברים שקשה לאדם ליפרוש מהם אולי אברך ובחור חושב על מה מדברים מי הולך ליגול? מי הולך ליפרוץ בתים?

אבל שאדם מגיע לפרק **התעסקות בממון** משתנים מקצה לקצה אנשים רגועים מאבדים הרגיעה שלהם מוצאים פתח והתר. מורינו חכם **בן ציון אבא שאול** זצ"ל אמר אנשים שואלים טריפות בבילות אבל ממונות לא באים לשאול. מענין אין לאף אחד שאלה?

אלה המשנה אומרת גזל ועריות נפשו של אדם מחמתן דברים שאדם מתעסק ונושא ונותן **רובם בגזל** ומעוטן בעריות גם כן נפשו של אדם מתאוה להם ומעוטן בעריות וכולם באבק לשון הרע לשון זוכה לו לדורותיו עד סוף כל הדורות מי שניזהר מהם ושומר נפשו ירחק.

הרה"ג **בנימין גמליאלי** שליט"א

סכנה נסתרת "כולו הפך לבן טהור הוא" אם כל הצרעת, כל הטומאה, יצאה החוצה – טהור הוא, אין הוא מזיק עוד.

טומאה חיצונית, הגלויה לעין, אינה מזיקה, כי אפשר להיזהר מפניה. הטומאה המסוכנת היא זו הנסתרת, הצרעת המכוסה.

שאלה: מה הקשר בין עפולה לדימונה? תשובה: שתיהן **מעצמות גרעיניות!**

פעם אמר טיפש לחברו: אם תגיד לי כמה סוכריות יש לי ביד תקבל **את שלושתם**

"ושער בנגע הפך לבן" בשעה שאדם חוטא בצעירותו, יש תקווה שתתיישב עליו דעתו, **יעשה תשובה** וישוב לדרך הישר; אבל אם "שער בנגע הפך לבן", אם הנגעים הם כבר בעלי 'שערות שיבה' "טמא הוא", לאדם כזה קשה לשוב מדרכו הרעה.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

"משולחן נבוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.
דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר... (ויקרא יב, ב).

דרשו רבותינו (ויקרא רבה יד, א הובא ברש"י) אמר רבי שמלאי כשם שיעירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית, כך תורתו נתרפשה אחר תורת בהמה חיה ועוף (פרשת תזריע המדברת על לידת האדם נכתבה לאחר פרשת שמיני העוסקת בבהמות והחיות המותרות והאסורות באכילה). וכן אמרו רבותינו (סנהדרין לח ע"א) האדם נולד לאחר כל הבהמות והחיות כדי שאם יקלקל מעשיו ויוזח דעתו עליו יאמר לו יתוש קדמך. האדם הוא נזר הבריאה וכל בהמות העולם נוצרו כדי לשרת ולעזור לו, אולם מתחילת ברייתם מבחינים אנו בשינויים מהותיים ביניהם, בעל החיים מיד כשנולדים מקבלים דעת ותבונה ללכת על רגלם ולחפש מזון להשיבע את נפשם. למשל האפרוח, מיד כשבוקע מהביצה מנער עצמו מהלכלוך שעליו ומחפש לעצמו אוכל.

ואילו האדם זמן רב עובר עד שהוא מצליח ללכת על רגליו, אם לאחר שנה הוא צועד כמה צעדים כל החסובים אותו מתמלאים שמחה והתרגשות, זאת בזמן שהחיה הקטנה ביותר מיד בשעת יציאתה לאוויר העולם כבר מבינה ויודעת ללכת על רגליה. אמנם מיצד שכלו האדם למעלה מכל הבריאה, ועל אף שגם לבעלי החיים יש כחמה כמו למשל הדיבורים שיודעות כיצד ליצור ולהכין את הכוזרות שלהן בדיוק נפלא, וכן היונים יודעות לבנות את הקן שלהם בעץ גבוה כדי שהחטולים ושאר החיות לא יוכלו להגיע אל האפרוחים ולטרוף אותם, אולם אין זה מתקרב לחכמת האדם שיכולה להגיע לחכמות גבוהות ונעלות.

ואם כן קשה, כיצד יתכן שהאדם שהוא בעל השכל הגדול ביותר בעולם, כשנולד לא יודע ללכת ולדבר אלא רק בוכה כל היום?

אלא הבורא יתברך הטביע זאת בכוונה תחילה בבריאה שהאדם יולד ככזה צורה כדי שלא תזוז דעתו עליו, שהרי בכמה דברים אפילו הבהמות יותר טובות ומוצלחות ממנו, וכשיתבונן בדבר זה יתהלך תמיד לפני האלוקים במידת הענווה והיראה ויחיה רצוי וטוב לפני יתברך.

יהי רצון שנוכח לעובדו באמת ובתמים ונוכח לביאת גואל עַדֵךְ במהרה בימינו, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

"וטמא טמא יקרא" טמא אחד קורא ורץ בעקבות הטמא האחר. כל אדם נמשך אחר החברה שלו ומתחבר עם שכמותו.

מספרים שאל הגאון רבי **אהרון קוטלר** זצ"ל בא תלמיד לבקש עזרה. הוא יודע כמה מגונה היא מידת הכעס והשנאה, אך הוא אינו מצליח להתמודד עמה ביחסו כלפי אדם מסויים. בכל פעם שהוא נתקל בו, וזה קורה הרבה, הוא בלבו **כעס** אדיר, **ושנאה תהומית**. מה יעשה? רבי אהרון יעץ לו עצה שיכולה להיות טובה לאנשים רבים אחרים, וכך אמר לו: בכל יום רשום לעצמך שתי מעלות שבצאת בו. אלא חייך למצוא דברים גדולים. אפילו משהו קטן. גם אם הופעתו הכללית היא מסודרת רשום זאת כמעלה. כעבור חודש חזר התלמיד לרבי אהרון על רשימה של **כשישים מעלות** ואמר כי עם רשימה כה גדולה של מעלות שהוא עצמו עמל למצוא באותו אדם, בהחלט שקשה לו לשנוא אותו או לכעוס עליו.

לעילוי נשמת: שרון בן זלבה, נסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, עינמה בת עזיזה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, ציון בן סעדיה עמרם **מין הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

לראות בשתי עיניים הגמרא אומרת כי כוהן שהוא סומא באחת מעיניו אסור לו לבחון את הנגעים. כל נגע, הן של יחיד הן של רבים, של צריך בחינה **בשתי עיניים**. בעין אחת צריך לראות את הנגע, ובשנייה את הסיבות שגרמו לו. אבל מי שרואה בעין אחת בלבד, היינו שהוא רואה את הנגע **בלבד**, את הצד השלילי, ואינו יורד לסיבות שגרמו לכך – פסול מלבחון את הנגעים, כי אין הוא טורח למצוא צד זכות.

עיקר עבודתנו היא להתגבר על ראיית העיניים

הנה מזהיר רבי ישראל סלנטר ואומר: הנה יש אדם, אשר מרב חרדתו הגדולה מיום הדין בעשרת ימי תשובה, פניו **זועפות** כל היום, ונקמט לבו בל עמו, ועל ידי כך הוא נכשל בַּיְחָסוּ עם הַבְּרִיּוֹת, מְבַלֵּי לְקַבְּלָם בְּסֵבֶר פָּנִים יּוֹת, ואינו מתנהג עמָהֶם בְּכַבּוּד הַרְאוֹי לָהֶם.

כל העלונים: hamaor.net

חולה נכנס לרופא לאחר בדיקות קשות לשמוע את התוצאות אומר לו הרופא יש לי שתי בשורות בשבילך טובה ורעה במה להתחיל תתחיל בטובה, רופא אני שמח לבשר לך שאין לך סרטן הפצינטי נושם לרוחה ונאנח בהקלה לאחר מכן מבקש את רשות הרופא ומצלצל לאשתו לבשר לה את הבשורה הרופא ועכשיו אפשר להתקדם לבשורה השניה? החולה כן רופא הבשורה הרעה היא שיש לך סרטן הפצינטי כמעט מתעלף אז מה? מה...מה? הרופא תמיד כדאי להתחיל בבשורות אופטימיות זה נותן כח לרגעים הקשים **שיבואו אחר כך**.

לעילוי נשמת: שרון בן זלבה, נסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, עינמה בת עזיזה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, ציון בן סעדיה עמרם **מין הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**